

No més drets sense deure.
No més deures sense drets.
Els drets individuals són imprescriptibles, legislabils é inalienables. • Legislar la llibertat baix pretext de garantir-la, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat ajena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • L'embrutit milionari que baix pretext de mentida moralitat; y a la sombra de sas riqueses mal adquiridas persegueix a qui critica sos vicis y la societat qu'els consent, és un dels seris més envilitis, degradats y despreciables de la Naturalesa. •

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense mixtificacions ni atenuants de cap mena, tant si es veu perseguida per hipòcrites tarants, com si sent l'aplausó de la gent verdaderament honrada y digna. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està afiliada a cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromisos ni preocupacions de sectari.

La salut del poble és la suprema llei

La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranger, 2
Las suscripciones se pagan per anticipat

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.º, BARCELONA

Pels pagos s'admeten lliures del Giro Mútuo, lletres de fàcil cobru y sellos de 15 cèntims. No s'admeten lliures especials de periòdics.

PREUS DE VENDA

Número solt, 5 cèntims.—30 exemplars, 1 pta.
Surit a llum puntualment cada divendres

LLENYA PELS FOGS DE SANT JOAN

Va l'unió republicana
apilotant trastots vells
per cremá' en festa galana,
perque el poble en sos tropells
temps hà qu'aquets fogs demana.

UN CONSELL DE GUERRA

Conforme varem dir en el nostre número darrer, el dijous de la setmana passada va celebrar-se el Consell de Guerra ordinari de plaça que tenia de veure i fallar la causa seguida als obrers Teresa Claramunt, Anton Gurri, Jaume Prats y Domingo Mir, a conseqüència dels successos desenrotllats el dia 5 de Febrer d'aquest any a la sortida del meeting dels estudiants liberals celebrat an el Calvo-Vico.

A un quart de deu va comensar la sessió del consell, posant-se a llegir el jutje militar instructor D. Enric de Marzo un extracte del procés, pel que resultava una munió de contradiccions y barbaritats de la policia, que no repetim perquè la defensa de Gurri y Claramunt qu'insertem en aquest número, las posa de relleu y tracta com es mereixen.

De l'extracte de la causa feta pel jutje instructor, resulta qu'encara no s'ha pogut saber qui va tirar els tiros ni qui va llençar aquella tenebrosa ampolla infernal que tant de jog va donar als periodics noticiers arran dels successos. Mes lo que si resulta clar com l'aygua és una inquina horrorosa de la policia contra els processats, als que pera *probar* que poden haver comés que se jo quants delictes, no la més que dir y repetir que són uns *furibundos anarquistas*, ni més ni menos que si això per si sol constituïa una serie de delictes capassos d'agotar totas las prescripcions del Códig Penal. Una de las cosas més xocants d'aquesta causa és l'afirmació de casi tota la policia de que la Teresa Claramunt amensurava a la Guardia civil y proferia crims subversius, però que al preguntarlos quinas paraulas eran aquestas am amensurava y cridava subversivament, diguessin tots am rara unanimitat que *no la entenian perquè parlava catalá*. De modo qu'ens resulta una policia que no entenent lo qu'un altre diu, sab qu'alló són amensuras y crims subversius. Y després no voldrán qu'el públic rigui y ens burli de tot això d'aquets serveys de la policia!

Contra Prats no resulta cap càrreg concret, sinó un embolic que ni Cristó és capes de treure res en net pera deduirne la responsabilitat somiada per la policia. D'en Mir lo més gros que resulta és que va llençar un crid que no se sab quin és, perquè l'un policia sent una cosa y l'altre una altra, y que va trencar una vara, que l'interessat va explicar al final que si acás deuria ser a còps d'esguena.

La lectura de l'extracte de la causa va durar més d'una hora y mitja, y de lo que en ella hi ha acumulat dedueix l'instructor, que dit siga de pas va fer més feynas de fiscal que de jutje, que Mir ha comés un insult de paraula a la forsa armada, Prats un insult d'obra, y Gurri y Claramunt també un insult d'obra per inducció directa.

Fa el fiscal l'acusació, y torna l'argument policiesco de *furibundos anarquistas* a ser la primera materia per amassar la petició de pena, considerant a Mir autor d'un delicté d'insult de paraula a la forsa armada, y als demés autors d'un delicté fruitat d'insults d'obra també a la forsa armada, Prats autor material y Gurri y Claramunt autors per inducció, per lo qual demana al Consell que condemni al dos darrers a quatre anys y mitj de presó correctiva, a sis anys y un dia de presó major a Prats, y a tres anys y mitj de la pena primera a Mir, am las accessorias corresponents a tots quatre.

Acabada la lectura del informe fiscal, que per cert va resultar molt llarg y pesat y apenas ja va ésser entés del públic, am valenta entonació, dicio brillant y escoltat am creixent interés, particularíssima atenció y no flux entusiasma per la numerosíssima concurrencia de treballadors qu'omplí a la sala, va donar lectura a la seva defensa brillantíssima el comandant graduat d'artilleria D. Gerardo Diaz Laspra, defensor del matrimoni Gurri-Claramunt. Pera que jutjin els nostros llegidors aquest magnific document, ens l'hem proporcionat y va a continuació d'aquesta ressenya. Els garantim que no donaran per perdut el temps que puguin emplear llegintlo.

Després d'aquesta defensa, va llegir la seva el defensor de Prats y Mir, senyor Gonzalez Simancas, y precisa confessar qu'el document d'aquet senyor és també notable, precis y contundent en favor dels seus patrocinats, no tenint en la seva contra més que la brillantíssim-

ma impressió deixada per la defensa anterior que va fer en algo passar despercebut el valor d'aquet document, que comensa sentant que va a posar las cosas en el terreny just y verdader: posa de relleu totas las contradiccions dels acusadors per lo qu'als seus patrocinats es refereixen; va rebutint las afirmacions acusadoras; fissa bé qu'encara ningú ha pogut ficar quins crims alli van donarse ni qui va disparar, y menos que aquest fos en Prats, garbella las declaracions d'un tal cabo Pardo, que resulta que no sab lo que es diu, y acaba dient que procedeix absolde librement an en Prats y tot lo més imposar un dia d'arrest an en Mir per constituir tot lo més una petita falta lo qu'hagués pogut fer el dia d'autos y no un delicté pel qual mereixi la pena que se li demana.

Acabada la tasca de las defenses, pregunta el president del Consell, qu'ho era el coronel de caballeria D. Eduart Jallón, si tenen res que dir els processats. Diu que si la Teresa Claramunt, y se li concedeix la paraula.

Diu la processada a poca diferencia: —Senyors del Consell. Si aquí es perseguís l'idea que professo, em tancaria en un mutisme com el que guardavan el nostros antepassats liberals devant del tribunal de la Inquisició, mes com qu'estem an el sigle dinou y es tracta de fets en que jo no hi pres part, per aixó ting alguna cosa que dir an aquest tribunal. No demano compassió ni misericordia, perquè sog enemiga de què la classe obrera inspiari tal sentiment. Se m'acusa de que el grupo en que jo estava era el més numerós, y aixó no es estrany, per quant gran part de la gent qu'em voltava era policia secreta que no em deixava may. Diuen que del grupo en que jo estava va sortir l'ampolla incendiaria y els primers disparos, no ho negaré, per més que afirmo que jo no ho vaig veure. Però si l'ampolla y els disparos van sortir del grupo en que jo estava, y aquest grupo estava ple de policia...

per què no van detindre a l'autor? Diuen també els polissons que si jo no hi hagués estat no hi hauria hagut res. Senyors del Consell, el diumenge anterior jo no vaig serhi al meeting dels estudiants del Circo Equestre, y no obstant, va haverhi garrotadas y crims subversius, puix haventhi a Espanya un rey constitucional, va cridar-se allí pva Carlos VII: Volen també assegurar els policas que jo vaig veure al tinent de la guardia civil, y aixó es fals, puix si l'hagués vist ho diria, ja que no creg que si gu cap delicté veure un guardia civil. També s'ha dit que per no haverse dissolt el grupo abont jo estava al primer mandat de la policia, es va cometre el delicté de desobediencia, y allavors dig jo, ¿doncos per què no es va agalar allí meteix a tots els que componian aquell grupo? Lo que pug assegurar és qu'aquets polissons, que segons diu en Castelar, són estatuas de la ley, tenian l'intenció preconcebuda de donarme un disgust, y comprenhent jo aixis al veure l'abus que am mi es feya de no deixarme entrar en el teatro abont es feya el meeting, ens en anavam cap a casa per no ser victimas de la seva mala intenció. Si hi ha alguna nebulositat en las declaraciones dels testimonis paysans, no es estrany dada la precipitació am que van ocórrer els fets, y la seguretat en que estavem de que no s'ens detindria, puix que, d'haverho no més pensat, ens hauriam posat d'acord; però com que no haviam pres cap part en els successos, tranquilament ens en vam anar a casa abont s'ens va venir a agafar, y al veure jo la policia y dirlos si era qüestió d'anar presos, que ho diguessin, que tenia una germana de menor edat y li donaria instruccions, van dirme que no anavam presos, que sols era pera contestar a una pregunta del senyor governador, y aquesta es l'hora que no havem pogut encare tornar a casa, causantnos amb aquesta conducta de la policia gran perjudici. Senyors del Consell: som obrers qu'ens guanyem el pa amb el nostros treball, y s'ens perseguex pel sol delicté de professar ideas de progrès.

El president pregunta a Gurri si té res que dir; y després de respondre afirmativament, aquest parla y diu:

— Ting de fer constar que jo vaig declarar al jutje instructor qu'havia entrat a las taulas, y allí, junt amb el director de LA TRAMONTANA, haviam vist al delegat del governador, qui ens va preguntar si aquell dia hi hauria res, y nosaltros vam dirli que precisament nosaltros hi anavam per evitar qu'es reproduhis lo del diu-

menge anterior y amparar als estudiants liberals en el seu dret a reunirse, y aixó no consta en las declaraciones que aquí s'han llegit. Ademes, ting de fer constar qu'es fals del tot lo que es diu de ser jo fóra del teatro, perquè tot el demati vaig ser dintre, al costat meteix del director de LA TRAMONTANA y del seu cunyat quinas declaraciones ja constan, y junts vam sortir del teatro dels darrers, per haver tornat a las taulas a saludar a la comissió d'estudiants, no tardant ni tant sols dos minuts a sentirse els primers tiros, sense que jo hagués estat en cap grupo ni res, sinó tot just reunirme am la meva esposa y anarnos en ja cap a casa.

El president del tribunal torna llavors a interrogar a la Claramunt, dientli:

— De las paraulas que vosté va dir en catalá estant en el grupo, ¿n hi havia cap que pogues considerarse com d'insult o injuriosa per la guardia civil?

A lo qual va contestar la preguntada: — No, senyor: jo no vaig insultar a ningú; y si al sortir del teatro la gent jo vaig parlar am més calor, és degut al meu temperament nerviós y que vaig indignarme al saber que dintre hi havia hagut alguna dona, sent aixis qu'à mi no se m'havia volgut deixar entrar. Jo, senyors del Consell, sog víctima de la ignorancia de la policia, puix estant exercint el seu càrreg en una població catalana, resulta que ningú d'ells sab entendre el catalá, y no entenemne diuen que cometo delictes. Deixo el valor de tot aixó a la consideració del Consell.

Pregunta llavors el president a Mir si té res que dir, aquest diu que si, y pronuncia en catalá las següents paraulas poc més o menos:

— Hi sentit a dir que forsejant jo am la policia varem trencar una vara. No se de qu'ens parlan, ni jo vaig veure cap vara, si bé ting que dir que pod ser molt bé que la policia en trengués alguna; però consti que si acás va ser en las garrotadas que van donarme quan em van detindre y lligar sense jo saber per què. Si la policia va trencar alguna vara, no em dongu la culpa a mi, sinó que consti que me la va trencar per l'esquena.

Prats s'adhereix a lo dit pel seu defensor, y s'aixeca la sessió declarantse closa la vista pera sentenciea.

Entre el públic es produí un moviment de simpatia envers els processats, corrent tothom a estrenyels la ma, a abraçarlos y a felicitarlos, jutjant tothom d'allí, després de lo passat, poc menos qu'impossible una sentencia condemnatoria.

Com las que pronuncian els Consells de guerra no són publicas fins després d'aprobadas per la superioritat, no tenim encara noticia d'ella a l'escriure aquesta ressenya.

Si abans de tancar el número s'ha fet pública, ja la notificarem als nostros lectors.

Per ara sols ens resta dir:

— Veurem com es farà aquest cop la justicia, tractante d'obreris d'ideas avançadas.

.....

DEFENSA

de Gurri y Claramunt ante el Consejo de Guerra

D. Gerardo Diaz Laspra, Comandante graduado Capitán, Ayudante del 1.º Batallón Artillería de Plaza y defensor nombrado por los consorjes Teresa Claramunt Cruz y Antonio Gurri Vergés, acusados del delito frustrado de ofensa de palabra a fuerza armada, expone

Ante el hábil e ingenioso escrito que acabamos de leer, lógico y natural sería asegurar que lo ocurrido el día de la salida del meeting celebrado el día 5 de Febrero del año actual en el teatro Calvo-Vico de esta ciudad constituyó con todos sus detalles una verdadera barajada, un campal sin muerte ni herido alguno, a pesar del buen número de disparos que al parecer se oyeron y del público que en punto determinado y muy limitado circulo ostraiva completamente el paso oyendo las palabras pronunciadas en dialecto catalán por una oradora cuya importancia se le eleva a la categoría del más temible adversario del régimen actual, y celebrárimos entusiasta del gran problema social; mas, afortunadamente, señores del Consejo, ha llegado el tan deseado día de la celebración de este imponente y difícilísimo acto, en donde, exentos de toda pasión, trocarse deben los hiticos y exajerados conceptos por lo justo y real, condición necesaria e indispensable de toda ley, a la par que también de estricta conciencia al juzgador, sin la cual no es posible en manera alguna cumplir y exactamente con el imprescindible deber que se nos ha encomendado. Mas antes de comensar la defensa que tan equívocamente se me ha conñado, fuerza será que moleste la alta atención del respetable Consejo exponiendole la estubante importancia con que aparece un suceso que ni en calidad, tiempo, personas y consecuencias puede apenas compararse con el más leve de los que

en que sin otra conclusión que la efigie de los más parciales apasionamientos, evidencia más y más la inocencia de los que desde entonces vienen sufriendo el más grande de los martirios, cual es el de la prisión, la que madurada en estradas y estemporales condiciones después, fuera del teatro de los sucesos, sería, si bien se mira, de inequívoca prueba de su inculpabilidad. Mas hacíase indispensable destruir conceptos que tendiesen a favorecer supuestas acriminaciones atribuidas a la Clarumunt y esposo, y ya que no reales y axiomáticas, ninguna mejor que la elegida por el Ministerio fiscal al tratar de evincuar la contradicción de dichos entre D. José Lluís y D. Manuel Belmaña. Añimo aquí a fol. 126, que al disiparse los tiros se hallaba próximo a un grupo la Guardia civil, y aunque después restaba encontrarse esta a 20 ó 30 pasos del donde ellos estaban, no por eso dejan de quedar en pie y subsistentes ambos, a pesar de lo dispuesto por el señor defenida respecto a haberseles acercado hasta poder hablarles el comandante teniente. Natural, sabida y comprobada la existencia de varios grupos formados a la salida del meeting, no sólo por las tres clases antedichas sino también por gran número de agentes de policía, según de autos hemos de suponer, es innegable mediana distancia alguna entre unos y otros, y desde luego factible que entre la Guardia civil en uno de ellos, y los declarantes en el suyo, hubiese una u otra distancia acordada al dirigirse aquella a estos, y alargada por la Clarumunt y Guri, que al ir a la detonación se alejaban del grupo en dirección contraria a sea hacia el puente de la calle de Caspe, sin que vieran entonces al referido teniente, pero fuese de una u otra manera y aun admitida la contradicción de semejantes afirmaciones constituiría por eso el más leve cargo hacia los que vieran, oyesen ó contribuyesen con su presencia a un desorden publico en que autoritaria y seriamente no se les obligó a retirarse, interin no lo hicieran por su cuenta, ni en ello incurrieren en responsabilidad, como no se tomaron inmediatamente y sobre el terreno las medidas conducentes al caso, y se esperó más tarde a determinaciones que aún en su misma casa se trataron de insignificantes por los comisionados para la detención, al preguntárseles si sabían el por que de tan inesperada orden. ¡Ah, señores del Consejo! No se encuentran delitos donde no los hay, é infructuosos son los deseos ante la nulidad de hechos que, pretextivos é imaginarios en este caso, huelgan entre la duda y la nada, entre lo imposible y lo absurdo.

Pero aquí vemos también con ligereza se asegura que Lluís, Belmaña y Guri vieron y hasta hablaron con Teresa durante la celebración del meeting, porque lo dice el agente José Barberá a fol. 172 vuelto y 240 sin que ningún otro testigo trate siquiera de imitarle, por qué consideran como prueba el dicho de aquel uol, haciendo caso omiso de los de otros que si bien es cierto nada dicen en pro ni en contra, su silencio basta para revelar la inexactitud de lo que tan vagamente afirma. ¿Cómo si es cierto y cuenta que aquellos estuvieron dentro y hasta que Guri hablase con uno de los inspectores, se comprende que al mismo tiempo estuviesen fuera con la Clarumunt? Ante contradicción tan notoria y consecuencias tales, hemos de resumir diciendo que no constituyendo prueba ni las simples presunciones, ni el conjunto de indicios, se mencionan. En este concepto el delito que se demuestra de los hechos imputados, y por consiguiente es imposible la promulgación de una condena que aún admitiendo taxativamente la certeza de cuantos cargos la sirven de fundamento, no practicarán los supuestos culpables todos los actos de ejecución que deberían producir como resultado del delito que se menciona. En este concepto el defensor que suscribe confía y espera que desestimando la petición fiscal, absolva libremente á los acusados Teresa Clarumunt y Antonio Guri por creerlo más acertado á justicia.

Barcelona 15 de Junio de 1893.

El govern sempre diu qu'anirém tant bé. Y com hi ha món qu'aquesta vegada sigui estig per créurel.

Lo qu'ens fa sempre anar més malament és l'exuberancia de pagos am qu'ens pelan els governants, y com diuen de Madrid que per tot aquest mes ni els mols de poger estar aprovats els presupostos y amb el present mes acaba lo auo económico, vet aquí que, no haventse votat las novas prempas d'estrenye el ganvot al contribuyente, podrém refornos de que tampoc s'ens empayti pel cobro.

Teoría consoladora... si fos certa.

No s'aprovarán els presupostos, las lleys pera pelar podrán quedar en tal ó qual estat; però lo que és deixar de qu'el govern ens afayti a pel y a repel, aixó sí qu'és impossible.

Lo que serà qu'en llog d'afeytarnos am navaja nova, ho farán am la destal de l'any passat.

Els coristas de las societats euterpenses de Clavé que van pendre part a compte de l'Ajuntament en las festas del Centenari de Colón, encara no han pugat cobrar, y d'entre ells algú proposa qu'acudeixin tots plegats en manifestació a la Casa Gran y sollicitin el cobro, encare que sigui donant un espectacle piramidal.

Jo opino que si no ho fan aixis no cobrarán.

Avuy las corporacions oficials no més pagan al que sab imposarse ó al que porta bona reco-manació.

Amb aixó, si volen cobrar els coristas, que s'uneixin y vagin a fer una saragata á l'Ajuntament, amb esquellets y tot.

Y de segur que cobrarán no més que per estalviarse l'obsequi els regidors.

En un banquet republicá de Madsit s'ha dit que dintre de dos meses tindriam la republica á Espanya.

Bueno.

No som nosaltros dels que creyem qu'am la republica s'ens curesin tots els mals.

Peró, ben vinguda y prompte siga la republica.

Que pel camí de la Revolució, com de tantas otras cosas, la gran qüestió és comensar.

Amb ocasió del Consell de guerra celebrat als Docks la semana passada contra els obrers allí presos, la prempa diaria de Barcelona ha posat una vegada més de relleu la mala fe am que obra sempre que de qüestions relacionadas am la classe obrera es tracta.

Casi tots els diaris fan relació del meeting de tal modo, que dels que hi eran ningú es capes de coneixe alló ni pel forro.

Tots ells casi no fan res mes que intentar justificar l'acusació y refredar las defensas, arribant un d'ells, *El Cronista*, a tergiversar de tal modo lo allí succehit, qu'en lloc de fer dir á la Teresa Clarumunt que els polissons, segons en Castelar, son estatuas de la ley, el ressenyador li fa dir qu'els polissons son els millors sants del dia.

No seria hora ja, senyors periodistas, de que sapiguessiu lo que us feu ó no gastesiu tant mala fe tractantse de treballadors?

A Caldas de Montbuy va posantse de tal modo fosc de ventre pels treballadors de fábrica, que si alló no s'arregla, prou el diable acabarà per cantarhi las absolts.

Es el cas que de tal modo han anat els fabricants cargolant l'argolla al coll del obrer, que fa unas tres semanas qu'és cobran tals preus del treball, que no n'hi ha ni per menjar patatas y menos pera donar pa á la familia.

S'han fet varias reclamacions als fabricants, han anat y vingut las comisions, y per ara... continúan els obrers als llims de la miseria, per lo qual han decidit ja declarar se huelga recullintse al poble firmas de gent qu'és comprometi a ajudarlos, ademés de confiar am la solidaritat obrera.

Es lley ineludible de l'organissació social de avuy qu'el peix gros es menjat al petit fins en la especie humana.

Y no queda més remey, si no volem ser menjats els petits per nostros germans grossos, que unirnós pera defendernós.

Y arrencarlos las dents de la explotació am qu'ens devoran.

El telégrafo avuy ens dona una noticia horripilant: la de l'explosió d'un petardo á Madrid trossejant al qu'el duya y mal ferint á un company seu.

Y la fúnebre noticia es completa dihent que el petardo l'anavan a posar á casa d'en Cánovas, qu'era allí prop d'ahont va esclatar y causar las desgracias qu'és mencionant.

Posem en quarentena aixó derrer.

Peró si per un moment fos veritat, no hauria fet més qu'enseñar á las victimas d'ell que may per mals medis es va á bons fins.

Y qu'el petardisme és una arma que, analizada baix tots conceptes, no pod fer res més que causar danys als que la manejan y ferse aborrit de tota persona civilizada.

L'organissació dels treballadors agricols de Catalunya avansa qu'és un gust.

El diumenge de la semana passada va celebrarse á Sabadell una conferencia de las organisacions de pagesos del Vallés, assistint representacions de Tarrassa, Matadepera, Barbará, Sardanyola, Ripollet y altres punts, regnant molt d'entusiasme, acordant empendre una campanya en favor de l'organissació y acceptar els acords de la conferencia de Barcelona del 21 del passat Maig.

No sabem si per fer la competencia á aquesta organissació, el meteix dia es reuni á la casa

de l'Ajuntament una *Caixa dels morts* de pagesos, que sembla en diuen *Asociació agricola de la verge de Montserrat*.

Si aixó no és voler posar en ridicul als sants, que ni may.

Mes als altres que no descuidin la seva feyna, y el pervindre serà seu.

El cos electoral li ha fet llufa á l'emperador d'Alemanya; pues á pesar de todas las sevas grans amennasas ha votat contra els projectes de lley militar.

Els socialistas d'allí no són com els d'aquí, que sempre obtenen unas quantas dotzenas de vots y prou. A Alemanya s'han obtingut milions de vots, y aquell imperi s'ha quedat de la feta tant sotraquejat, qu'el millor dia tot alló cau de nassos y s'en va á can taps.

Y tots els pobles diran Amen, porque no es perdi per l'escola.

La societat Centre d'Obrers Fusters de Barcelona celebrará una vetllada sociológica y musical dissapte á las 9 de la nit en el seu local social del carrer de las Molas, prenenthi part varis oradors.

El dissapte dia 24 á las 10 del mati, el professor laic Josep Garcia Torres donará una conferencia pedagógica en el saló d'espectacles del Foment Protector de Gracia, carrer Ample (Monjas), num. 32. El tema que desenrollará és *El hombre y la mujer ante la educació*.

El diumenge passat van ferse á la Barceloneta els examens públics del colégi d'ensenyansa lliure que sosté en aquella barrriada la societat *El Fénix*, veyentse molt lluhits y concorreguts, fent us de la paraula tres alumnes de l'escola, varios professors d'ensenyansa laica y el pare del deixeble Izquierdo, que va fer el resum de l'acte.

La distribució de premis tindrà llog el dia 1.er de Juliol próxim, prometentse els interessats que resulti un acte de gran solemnitat.

Dilluns va ferse en aquesta ciutat l'inscripció al registre civil d'un nen fill de Sixto Bassas y Manuela Padullés, posantli els noms de Florian, Germinal y Nabor, que va costar Poblet y Santas Creus de ferlos acceptar al jutge, com si ell fos l'amo de triar els noms.

LA NIT DE SANT JOAN

Es la nit de més bulla y saragata, y la nit que tothom més apronta, del xaval fins al vell, *¡los mundo grita,* y del vell al xaval, tot se remata.

Es la nit qu'el jovent es desbarbata (y la nit qu'el jovent es debilita), puig la broma (per mi) á ningú irrita y en següria no queda ni una rata.

De conquestas es nit, nit de barrilla, nit de foga, de sarraus y llataneras, es la nit que més d'un se desbarbilla y més d'una també passa quimeras.

Es, en fi, una nit de las més bonas, y, sobre tot, la nit d'agafer monas.

DOMINGO BARRERA

CABORIAS

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO DERRER

Xarada: A veu lla-na, Sa-ba-dell.
Tera de sílabas: CO NE TA
NE LI LA
TA LA DO

Logogrifo numeris: Ruidreus, Lucrecio, Cordera, Lloros, Llers, Reus, Sol. De. B.
Trenca clausa: Moneda corrent.
Geogrific: Cinc vintís fan cent

Impremta de L'Asen, Ronda Universitat, 4, Barcelona